

Когато, слѣдъ нѣколко дена, дѣтето изяло оставената отъ сестрата храна, запжтило се къмъ горскитѣ гжсталаци и почнало да бере ягоди, да копае корени и тѣй се хранѣло Тѣй летѣли день слѣдъ день. Врѣмето било ясно и топло, дѣтето живѣло спокойно. Но когато облацитѣ погълнали ясното слънце и когато вѣтрѣтъ почналъ да шиба и кърши клонитѣ на дърветата, когато снѣжни виялици отново затрупали съ прѣспи земята, тогава дѣтето го очаквали злини. Стомахътъ му билъ празенъ. Ржцѣтъ и краката му окоченѣли отъ студа. Нощемъ то се гушело между клонитѣ на дърветата, а денемъ дирѣло да гризе недояденитѣ отъ звѣроветѣ мяса и кости на изтърбушени животни . . .

А тѣй като дѣтето нѣмало нигдѣ-никого, който да се погриже за него, който да го стопли и нахрани, затова то почнало да ходи заедно съ глутницата вълци, които скоро навикнали съ него и сами му отдѣляли часть отъ своята храна. Тѣ вече го познавали, разбрали го и го съжалили тѣй, както даже човѣцитѣ не могатъ да го съжелятъ. Забравено и отритнато отъ своитѣ братъ и сестра, безъ помощта на тази вълча-глутница, то отдавна би погинало подъ снѣжнитѣ вихрушки. А сега се чувствувало като сжщинско братче на своитѣ кърмачи-вълци . . .

Изнизали се нѣколко години. Стариятъ братъ развѣдилъ голѣмо сѣмейство, ето защо трѣбвало да ходи далечъ, много далечъ, изъ горитѣ за дивичъ или пкъ въ дълбочинитѣ на рѣкитѣ на ловъ за риба. Еднажъ той плавалъ по рѣката съ лодка, направена отъ кората на голѣмо дърво.